

6

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*„Nevzpomínejte na věci minulé,
nedbejte na to, co se dávno stalo!
Hle, činím věci nové,
ted' již vzcházejí, což to nepoznáváte?“*

Iz 43,18-19

Úvodní slovo

„Je snad půst věcí úst? Je snad půst vzdát se slaniny, zvěřiny?“ – Tak tuhle zbožnou písničku jsme si ještě jako bohoslovci prozpěvovali v čase postním a přitom se vesele ládovali výbornou postní čoučkou na smetaně, znamenitým postním špenátem a proslavenými sestříčkovskými buchtami. Až přišly Velikonoce a mnohý zjišťoval, že ač o pár kilo těžší, na duchu nejspíš shledán lehkým.

Možná se nám s blížícím se postem hlavou honí myšlenky, jak tento čas letos

důstojně a spravedlivě prožít. Postit se? Jistě, jsme přece katolíci! Ale jak? Od jídla – kdo to má vydržet! Od alkoholu – no dovolte! Od televize – za chvíli bych byl „mimo“! Od zábavy – křesťan se přece má radovat! Od zbytečných řečí – já žádné nenadělám! A než je problém vyřešen, jsou tu Velikonoce a člověk se utěšuje: „Příští rok to ale vezmu z gruntu!“

Za časů našich babiček a dědů si tolik starostí nedělali: Babičky prostě nešly tancovat a dědové na pět týdnů odevzdali fajfky babičkám do úschovy – a byl půst.

My pro sám les nevidíme stromy: Než najdeme dostatečně vznešený a smysluplný způsob, je půst pryč.

Zkusme to letos opačně! Sáhněme po prvním, co nás napadne, a sami tomu dejme vznešený a smysluplný obsah.

To bude půst – jedna radost!

Váš Otec Petr Vrbacký

Informace

aktuální dění ve farnosti

• **Přihlášky ke studiu na teologické fakultě** a ke vstupu do kněžského semináře je možno podat do konce února na brněnském biskupství. Tamtéž vám rádi poskytnou potřebné informace i formuláře.

Prosme ve svých modlitbách za nová kněžská a řeholní povolání!

• **Příprava dětí na 1. sv. přijímání** bude zahájena jako každý rok v době postní. Uzávěrka přihlášek je v neděli 12. března 2000, po tomto datu již nebude dodatečně nikdo zařazen k přípravě! Děti je nutno do té doby přihlásit buď na faře či v sakristii. Příprava bude probíhat jednou týdně na faře (Lidická 6) ve středu v 16 hodin. Po zkušenostech z minulých let ještě dodáváme:

- Příprava se týká pouze dětí z naší farnosti. Pokud mají být přihlášeny děti z jiné farnosti, budou přijaty jen na základě písemného souhlasu vlastního duchovního správce.

- U dětí se předpokládá již základní praxe víry, tzn. účast na bohoslužbách, pochopení významu modlitby a znalost základních modliteb, orientace v nejdůležitějších pojmech na úrovni alespoň jednoho roku vyučování náboženství, věk takový, aby dítě dokázalo chápat i abstraktní pojmy, jako např. svědomí, dobro, zlo, symbol, znamení, a bylo schopné alespoň základní sebereflexe.

- Apelujeme na svědomí a pravdivost rodičů – 1. sv. přijímání není „šatičková“ paráda na výrobu dojemných fotografií a krásných vzpomínek. Je to důležitý mezník na cestě dítěte k živé víře, tzn. osobnímu přátelství s Bohem. Aby se tak stalo, je z velké části na odpovědnosti rodičů.

• **Křesťanská folková skupina ŠalMíJá** se chystá na koncert do Brna. Předběžné informace: 1. května v 16.00 v kostele u sv. Jakuba (po koncertě je v 19.00 mše svatá). Vše bude ještě včas upřesněno.

Hana Rudolfová

FARNÍ RADA U SV. TOMÁŠE

Jak víte, učinili jsme další krok na cestě ke vzniku farní rady – jakési „předkolo“ před vlastními volbami. Cílem bylo sestavit okruh kandidátů, kteří by se dle vašeho uvážení měli objevit na volebním lístku. Do stanoveného data bylo navrženo platným způsobem celkem 48 farníků. Každý z nich měl možnost se ke své kandidatuře vyjádřit, a nyní vás tedy seznamujeme s těmi, kteří kandidaturu přijali a objeví se na hlasovacím lístku:

Balcarová Zdeňka	Koukalová Ludvíka
Bezděk Pavel	Kyselková Marie
Borkovcová Jana	Lorenc Jan
Bureš Zdeněk	Lyková Veronika
Caha Jan sen.	Malý Stanislav
Caha Jan jun.	Navrátilová Hana
Drobný Tomáš	Prokš Petr
Friedman Jan	Řezníček Jiří
Javorová Marie	Svoboda Augustin
Kalas Vladimír	Sáblík Jiří
Kania Ivan	Synková Jana
Kaďourek Vladimír	Svoboda Jan
Kaďourková Božena	Svoboda František
Keprt Jan	Vácha Ondřej
Kotek Václav	Veselý Vojtěch
Konzal Petr	Zelenková Marie
Koukal Pavel jun.	Zelenka Petr
Kolek Ludvík	

S těmito kandidáty se můžete od dnešního dne seznámit blíže na vývěškách

v minigalerii u bočního vchodu, kde jsou k dispozici kromě jejich fotografií také základní údaje o každém z nich. Samotné volby do farní rady se uskuteční **v neděli 19. března 2000**. S jejich organizací budete včas seznámeni.

IUBILAEUM A. D. 2000

K průběhu Svatého roku, který slavíme, patří také tzv. jubilejní dny, kdy se naše pozornost obrací k určité konkrétní oblasti či rovině našeho života, kterou máme v síle Boží milosti očistit, obnovit a prohloubit. Děje se tak v rámci farního společenství, a proto je tento den možné získat také ve farním kostele tzv. odpustky Velkého jubilea.

Máme před sebou nyní 1. jubilejní den s tématem skutečně mimořádným: Je jím **25. březen (Slavnost Zvěstování Páně) – jubilejní den manželů s obnovou manželských slibů.**

Bylo by ovšem špatné, kdybychom se spokojili jen s jakýmsi formálním obnovením manželských slibů během slavnostní mše a neučinili nic pro skutečnou očistu vztahů manželů k sobě navzájem i vůči Bohu.

Chceme všem manželům naší farnosti i odjinud nabídnout k prožití svého jubilea program, který má pomoci k oživení toho, co je mrtvé, narovnáni toho, co je pokřivené a zahřátí toho, co je studené.

Máme-li být schopni přijmout dar Boží milosti, je třeba připravit své nitro. V naší farnosti k tomu bude dána možnost od začátku doby postní vždy v pátek. Nejprve se manželé (ale nejen oni) sejdou k modlitbě křížové cesty v 17 hodin. Při ní se budeme zamýšlet nad tím, co bylo v našem životě až dosud špatně, především díky osobnímu zavinění každého z nás. Pak si při mši budeme vyprošovat sílu k nápravě a pokusíme se v homilii ukázat cestu k lepšímu a plnějšímu prožívání dané roviny našich vztahů. Témata pro tuto duchovní obnovu budou tato:

- **pátek 10. 3. 2000 „Manželé mezi sebou – spolu či proti sobě?“**
- **pátek 17. 3. 2000 „Rodiče a děti – břemeno či výhra?“**
- **pátek 24. 3. 2000 „Rodina a Bůh – komplikace či spojenectví?“**

Samotný jubilejní den 25. března 2000 zahájíme ráno v **9 hodin v kostele duchovním slovem Otce Vojtěcha C. Kodeta OCarm. na téma „Manželé ve Svatém roce“**. Po promluvě bude krátká modlitba s komunitou Emmanuel.

Program dne by měl být poté záležitostí každé rodiny a manželů samotných. Přimlouváme se za slavnostní oběd (třeba s někdejšími svědky sňatku, příbuznými, přáteli), výlet či jiný program pro celou rodinu.

Odpoledne **od 16 hodin bude v kostele příležitost ke svátosti smíření** zejména pro ty manžele, kteří budou chtít večer obnovit své manželské sliby opravdu „u čistého stolu“.

V 17.30 pak začne slavnostní mše, při které manželé obnoví své sliby. Jistě se jí zúčastní i jejich děti, které také budou mít na této události svůj podíl (dozvíte se přímo na místě), příbuzní a přátelé.

Na závěr pak plánujeme ještě kulturní tečku za celým jubilejním dnem a jakýsi „dárek“ všem manželům a rodinám – **benefiční představení muzikálu Marnotratný syn** (jedná se o představení studentů JAMU, autorem hudby je František Fiala – náš „dočasně vzdálený“ varhaník). A abychom ani v tento slavnostní den nemysleli jen na sebe a své blízké, výtěžek z akce bude věnován na pomoc bezdomovcům prostřednictvím Armády spásy. Podrobnosti budou ještě upřesněny, ale už teď vás srdečně zveme.

Samozřejmě platí, že celý program je určen nejen manželům a nejen naší farnosti. Nabídněte jej třeba svým známým, možná bude přínosem i těm, kteří mezi námi spíše hostují. A jako vždy prosíme hlavně o modlitbu za účinné působení Boží milosti, která je nám nabízena – modlit se a tak pomoci manželům mohou všichni; i staří, nemocní a opuštění, kteří tak rozhodně nebudou stát na okraji toho všeho.

Ministranti

rozpis služeb

Sobota 4.3.

17:30 Filip 4 Štěpán 14

Neděle 5.3.

6:00 Petr 23 Vašek 5

7:45 Francek 15

9:00 Dan 13

11:00 Lukáš 8 Mates 3

Sobota 11.3.

17:30 Štěpán 26 Lukáš 2

Neděle 12.3.

6:00 Šimon P. Martin 18

7:45 Kuba 19

9:00 Tomáš 7

11:00 Prokop 6 Štěpán 16

Sobota 18.3.

17:30 Petr 23 Dan 13

Neděle 19.3.

6:00 Lukáš 8 Mates 3

7:45 Filip 4

9:00 Vašek 5

11:00 Francek 15 Štěpán 14

Sobota 25.3.

17:30 Prokop 6 Štěpán 16

Neděle 26.3.

6:00 Tomáš 7 Kuba 19

7:45 Martin 18

9:00 Šimon P.

11:00 Štěpán 26 Lukáš 2

Co se událo

z farní matriky

V měsíci lednu se s námi rozloučili:

Zita Wlochová 83 let

Stanislav Král 41 let

Magdalena Sklenářová 88 let

Jana Chalupová 57 let

Valerie Kovaříková 92 let

Rudolf Brázdil 90 let

Rudolf Rundštuk 91 let

Alois Doušek 79 let

Božena Novotná 72 let

Adolf Csóka 42 let

Marie Pánková 92 let

František Ohrazda 66 let

Karel Homola 84 let

Věra Vašířová 76 let

Růžena Pšikalová 93 let

Věra Mauelová 62 let

Marie Burianová 68 let

Ing. Ladislav Smrček 89 let

Žofie Procházková 89 let

František Koudelka 77 let

JUDr. Ladislav Obdržálek 91 let

V měsíci lednu byli pokřtěni:

Lukáš Jan Horalík 28.10.1999

Jakub Pavel Kotek 13.12.1999

Barbora Anna Marie Ognarová 29.9.1999

Farní charita

Sestry a bratři,

v minulém týdnu jsme obdrželi od sestry Marie Goretti z Indie poděkování za příspěvek na podporu dokončení stavby technické školy. Jednalo se o částku 56,11 USD, což odpovídá 2 000 Kč v kursu asi 35 Kč za 1 dolar. Poněvadž jsme tuto částku mohli poskytnout díky vašim darům, patří toto poděkování především vám. Proto otiskujeme překlad dopisu:

12. ledna 2000

Drahá paní,

i když nenacházím vhodná slova pro vyjádření velké vděčnosti, děkuji Vám a děkuji Bohu, že Vás poslal na mou cestu. Možná si neuvědomujete, jak záleží na maličkostech, které děláte. Ačkoli „Děkuji“ je fráze, které se často užívá, opravdové poděkování vychází z mého srdce, když rozsvěcuji jiskřičku naděje mým nešťastným bratřím.

Je mi ctí projevit Vám hlubokou vděčnost za to, že se s námi dělíte o Vaše skrovné prostředky. Mnoho díky za zasláné

peníze pro technickou školu. Omluvte prosím, že Vám děkuji opožděně. Byla jsem zaneprázdněna vánoční korespondencí.

Přeji Vám všechno nejlepší a vyprošuji Vám Boží požehnání.

S velkou vděčností a láskou Vaše

Sr. Maria Goretti

Sběr použitého oblečení,

obuvi a dalších věcí proběhl tentokrát na dvou místech: v pátek 4. února za kostelem v Židenicích a v sobotu 12. února na parkovišti za kostelem na Starém Brně. Všem, kdo jste se těchto akcí zúčastnili a něčím přispěli našim potřebnějším spoluobčanům, upřímně děkujeme. Příští sběr se bude konat v sobotu 11. března 2000 od 10 do 11 hod. Ještě vám to včas připomeneme v kostele na vývěsce a v nedělních ohláškách.

Kadourkovi

Slovo nejen nemocným

V současné lidské společnosti žije víc starých lidí, než jich žilo v minulých dobách. Je to způsobené prodlužováním lidského života, které je důsledkem lepší a dokonalejší lékařské péče, důkladnějším udržováním životosprávy a snahou jednotlivých lidí, aby byl jejich život co nejdelší a současně co nejdokonalejší. Všichni lidé mají ve společnosti svoje místo a také svoje poslání, které mají plnit. Život i těch lidí, kteří jsou skutečně staří a kteří

nemohou vykonávat práci, která by do společnosti přinášela hmotná dobra, má svůj plný smysl, protože každý malý skutek, který vykonají ve stavu posvěcující milosti, vytváří dobro, které zlepšuje stav celé společnosti. Staří lidé mohou ovlivnit mladší sdílením svých zkušeností a názorů, které jsou často prověřeny životními událostmi. Stejný význam má i jejich přístup ke snášení těžkostí, které jim přináší jejich věk a které musí stále snášet a vyrovnávat se s nimi.

Starší lidé mají také víc času, aby se mohli věnovat modlitbě a aby v ní prosili za ty, kteří jsou jim blízcí a které chtějí pozitivně ovlivnit. Tímto způsobem mohou ovlivňovat členy rodiny nebo společenství, ve kterém žijí, víc než mnoha slovy. Žádná jejich modlitba není zbytečná a každá přinese svůj užitek a prospěje tomu, kdo se modlí, i tomu, za koho se modlí. Víme, že v dřívějších dobách starší lidé svými modlitbami podstatně ovlivňovali život rodin, ve kterých žili.

Když je člověk starý, je citlivější, než byl v dřívějších letech, a proto také zranitelnější. Toho by si měli být vědomi mladší lidé v jeho okolí a měli by mít snahu mu život co nejvíc usnadnit. Jsou-li to členové rodiny, plní tím čtvrté Boží přikázání, které přikazuje lásku k rodičům a jako jediné přikázání slibuje těm, kteří je budou plnit, už zde na zemi zvláštní Boží požehnání. I tato skutečnost může být podnětem k tomu, aby byl co nejvíc usnadňován život starých lidí v rodinách,

ve kterých žijí. Pán Bůh je ve svých slibech věrný a jistě bohatě splní to, co slíbil.

Někdy mohou být životní situace skutečně velmi těžké a je pro každého obtížné je prožít tak, aby člověku neuškodily, ale prospěly. Tehdy každému pomůže důvěra v působení Boží prozřetelnosti v životě člověka. Jistota, že Bůh ví o všem, co člověk prožívá anebo snáší a že dá každému dost síly, aby byl schopen úspěšně prožít všechno, co život přinese. I vyrovnanost, klid a spokojenost, které jsou založeny na důvěře v Boží ochranu, ovlivňují pozitivně lidi, kteří jsou v blízkosti.

I když nám roky rychle přibývají a naše schopnosti a síly se zmenšují, není to důvod ke skleslosti, protože je to přirozený jev, který je v životě každého člověka. Musíme ale umět tuto skutečnost přijmout a vyrovnat se s ní, protože jinak bychom stále propadali smutku, nespokojenosti a depresím, které by nám znepríjemňovaly náš život. Musíme být vděční za dobra života, která jsme dostali a musíme se snažit ho prožít ve spokojenosti, radosti a naprosté důvěře v Boha a v jeho dobrotu.

O. J. Šik

Jak se ministrovalo dřív

aneb když Petr poprvé

*(Uveřejněno s velkorysým souhlasem Marabua.
Díky Marabu, každý by to nedokázal)*

Jako v pohádkách: Bylo – nebylo. Ale spíš nebylo. Totiž na půl šesté ráno žádného ministranta. Přišel Petr, tehdy zbrusu nový – tak asi čtrnáctidenní – člen našeho konventu. Oblékl se, podařilo se mi trochu srovnat vlasy na hlavě, do které jsme mu s p. Duroněm vlili pár základních instrukcí a šli jsme k oltáři.

Petr se cestou pletl pod nohy nejprve p. Duroňovi a potom mně. Ale protože k podstatě mše nepatří, aby kněz měl cestou sepnuté ruce, podařilo se mi ho za zvukového efektu dvou ran vzniklých Petrovým zakopnutím o stupeň oltáře dostřkat na patřičné místo, kde jsme zvládli pokleknutí. Na takové maličkosti, jako že každý jindy, jsme nehleděli.

Když jsem Petrovi nejprve nedovolil políbit se mnou oltář, a pak jej naopak přinutil k tomu, aby si u sedes stoupl vedle mne, nastala naprosto klidná část mše, která trvala přes celou bohoslužbu slova, protože jsem Petrovi řekl, aby na evangelium se mnou nechodil k ambonu.

Ale při přípravě obětních darů bylo veselo. Spolu s p. Duroněm snesli vše potřebné na oltář a pan kostelník šel vybírat zanechávaje Petra jeho osudu, který byl osudem i mým a mohl se stát osudným oltáři. Kalich jsem měl, patřičné konvičky

jsem si vzal sám. Ale při lavabo mi hrozně dlouho trvalo, než jsem Petra přesvědčil (dodávám, že po dobrém), 1. že má vzít tu konvičku, ve které je voda a ne tu, ve které bylo víno, 2. že se ta voda neleje ani na oltář ani na zem vedle oltáře, nýbrž na mé prsty a 3. že je celkem dost dobrým ministrantským zvykem pod těmi prsty držet v druhé ruce tácek, aby voda stékala na něj.

Protože Petr není tvrdohlavý, navíc ve mně ctil autoritu a já jsem se nedal odbýt, udělal to nakonec k všeobecné spokojenosti.

Jak to, že všeobecné? To představení slovy a posunky probíhalo za pochopitelného zájmu zbožných věřících, kteří s radostí uvítali toto neplánované mnohoslíbené zpestření programu a prožívali mši v předtuše a očekávání dalších povyražení, v čemž ostatně nebyli zklamáni.

Nepočítáme-li vto zvonění při proměňování jako o vzkříšení, museli si na to počkat až do přijímání.

Petr se chopil patény obouruč, postavil se přímo před člověka, kterému jsem měl podat Tělo Kristovo a očima mi dal znamení: „Už – že už mohu tomu člověku sv. přijímání podat.“ Načež začal přecouvávat k dalšímu. Takže, když jsem dal Petrovi trochu bodyček, mohl jsem tomu prvnímu Tělo Kristovo podat. Byla to úžasná bojová spolupráce, která měla vděčné diváky. Jedné paní jsem téměř nemohl Tělo Kristovo podat, protože se bála otevřít pusou, aby si nepřekousla jazyk, jak se smála našemu urputnému boji o územní převahu

před přijímajícími. Bylo to jako v hokeji u mantinelu.

Při purifikaci po přijímání se konvičky chopil p. Duroň, a tak zamezil tomu, aby Petr donesl prázdnou konvičku od vína (což se přihodí ofertorům každou chvílí) nebo aby lil vodu jinam než do kalicha.

Odchod od oltáře byl podobný jako příchod, jenže pochopitelně v obráceném sledu.

O poslední neplánované akci víme však jen my dva s Petrem. To neviděl nikdo jiný. Petr, jako slušně vychovaný hoch, mi dával ve dveřích do sakristie přednost, já jsem mu zase říkal, že ministrant jde napřed. Po chvilce domlouvání, právě v okamžiku, kdy jsem tedy vyhověl Petrovi a uvedl do pohybu svých v liturgickém oblečení jistě 80 kg hmoty, dal Petr na mé domluvy a vykročil též. Jenže jeho chabá ani ne poloviční váha nemohla odolat mé přesile a já jsem už nemohl zabránit tomu, abych Petra tvrdě nenalisoval na futra (česky veřeje) dveří. Tímto „Pozdravením pokoje“ skončilo Petrovo první samostatné ministrantské vystoupení.

*Do ministrantské kroniky vepsal
otec Karel Cikrle v r.1972*

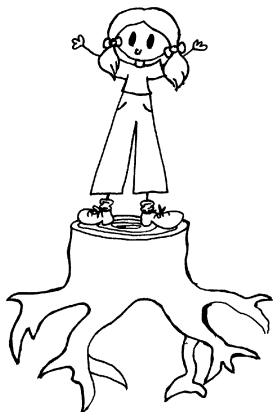
Skautky a hejno světlušek na výletě

V sobotu 12. února – místo abych si krapánek přispala – jsem naklusala v osm hodin na hlavní nádraží a odjela vláčkem do Rájce-Jestřebí. Nejela jsem ovšem sama. Doprovázelo mě ještě 13 skautek a asi dvacetičlenné hejno světlušek, s nimiž bylo obzvlášť veselo. Po výstupu z vlaku jsme se vydaly po cestě, která vytrvale stoupala, což nepřispívalo k rychlému přesunu neposedného hejna. Než jsme dorazily na vrchol prodebatovaly jsme se od strastí školy, učitelského sboru až po pohřby. Cestou jsme taky potkaly „perníkovou chaloupku“, ve které se hrála prima hra na babky, dědky, důchodce, Mařenky a Jeníky. Na pasece s mnoha pařezy se hrála hoňka – kdo stál na pařezu, byl v domečku. A pak zas vzhůru na cestu. Jak zmíněná cesta ubíhala, únavy přibývalo – zejména mezi světluškami. Pro zpestření se tedy hrála další hra – též motivovaná mírumilovnou pohádkou. Jezinky, tj. Zulajda, Špunt a Thalion hlídaly pytlíky plné bonbónů a ostatní se jich snažily co nejvíc ukrást (bonbónů, nikoli jezinek). Zanedlouho po této hře následovalo rozloučení. Světlušky odřapkaly na blízký autobus a my se vydaly na cestu do Ořešína.

Bylo už dost šero, a tak se cesta stala napínavější. Prošly jsme vesnicí s půvabným názvem Svinošice a opět se nám civilizace ztratila z dohledu. Proto nás mile uvítala

studánka, o které jsme sice nevěděly, zda voda v ní je pitná, nicméně jsme se vydatně napily. Nezapomněla jsem na své milé rodiče, naplnila plastovou láhev a přivezla mamince a tatínkovi na ochutnání.

Konečně někde v dále probleskovala světélka a Zip si neodpustila: „Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkat!“ Ano, Ořešín byl tu, autobus nás dovezl k Semi-lassu a my – těšice se na teplo domova – jsme se rozutekly každá na jinou stranu. Výlet skončil. Nevím, jaké byly ztráty, ale mně se velmi líbil.

Witty

Příběh

Pouliční lampa spoře osvětluje schodiště před kinem, kde podupávají dva kluci. Honzovi drkotají zuby. Je za 5 minut šest! Za pět minut začíná film, lístky mají, tak proč už nejdou dovnitř? Na co vlastně čekají? Spíš na koho! No jasně že na Frantu!! Ten chodí vždycky všude pozdě!

„Já už jdu,“ řekne rázně Honza Martinovi, „vykašli se na něj a pojď taky. Řekli jsme přece jasně ve třičtvrtě!“

„Jak chceš,“ povídá váhavě Martin, „ale já počkám, mám jeho lístek.“

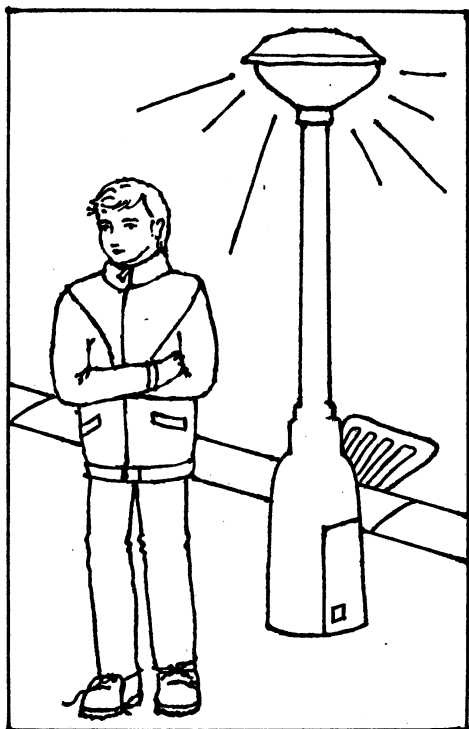
„Jeho lístek, jeho lístek! Vždyť ti říkám, že nepřijde. Nebo tak za hodinu! A mrznout tu hodinu a ještě přijít kvůli Frantovi o film - na to vážně nejsem zvědavej!“ Honza se otočí a mizí v budově.

Martin čeká. Minuty se vlečou, mráz nemilosrdně štípe a děj na plátně se už jistě odvíjí. A Martin čeká. Je čtvrt na sedm, blíží se půl sedmé. O půl tam jdu, říká si Martin. Vždyť ten Franta asi vážně nepřijde. Ale o půl se schválně nedívá na hodiny. Dává Františkovi ještě šanci. Půlpět vybíhá zpoza rohu Franta. Je udýchaný a není sám. Vleče za ruku svou sestru. „Martine, seš zlatej, že čekáš. Mámu odvezli do porodnice. Jeli jsme s ní, ale Míšu tam nechtěli pustit. Vem ji prosím tě do kina, já zas valím tam,“ vysype ze sebe Franta jedním dechem a mrkne na hodinky. „Páni, už bude třičtvrtě! A ty tu ještě čekáš! Seš fakt kamarád. Jo, a prosím tě, vem pak Míšu k vám. Sama by se doma bála. Víš, že táta je na služebce,“ to už Franta poklusem mizí za rohem.

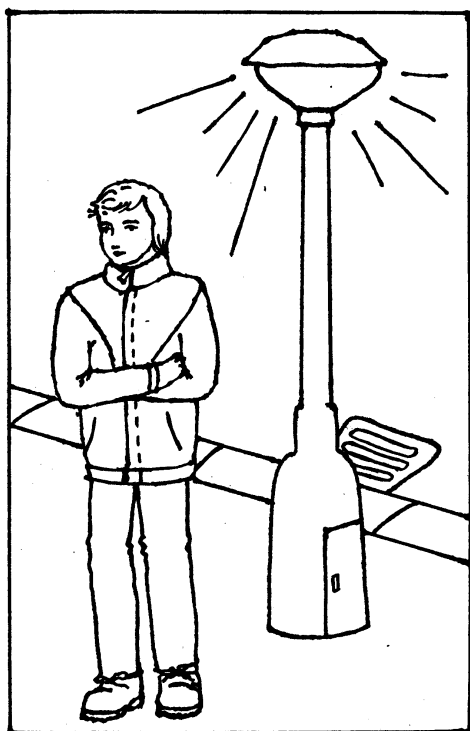
„Tak pojď,“ řekne Martin rozpačitě a děvče k němu s důvěrou vzhledne. Kde jsem to jen četl, že nejkrásnější jsou uplakané oči, blesklo Martinovi hlavou, když Míše pomáhá z bundy.

Asi o tři měsíce později stojí na schodech u kina dva kluci. „Na Martina nemáme čekat,“ povídá Franta a táhne Honzu dovnitř. „Bude prý s naší Míšou vozit toho mrňouse. No řekni, není divnej?“ Honza se zastaví s nohou ve vzduchu a cosi jako ostrý osten ho píchne u srdce. „Jo, je fakt divnej,“ jde dál a za žádnou cenu by nepřiznal, že Martinovi strašně závidí.

Pro otužilce

Najdeš mezi oběma obrázky 10 rozdílů?

Írán (3)

pohostinní domorodci

Íránec projevil chvályhodnou snahu a skleničku vypláchnul zevnitř. Potom se podával v rychlém sledu čaj, pochybná voda, znovu čaj a rajče. Tomu jsem se s vynaložením veškerého úsilí vyhnul, ale fíky, které vzápětí následovaly, jsem odmítnout nemohl. Dobré vychování mi dalo zapomenout na rady z domova, týkající se pochybných zdrojů vody a ovoce, ve kterém číhají na neopatrné turisty drobné a záludné breberky. Posledním bodem pak byla cigareta, zaručeně hygienická, přesto odmítnutá. Blížilo se poledne a teplota v autobuse lehce překračovala 45°C. Na radu domorodců jsme se rozhodli vystoupit už v Andimeshku, kde měly být lepší hotely a snadnější spojení do Sús, kam jsme se chtěli podívat na pozůstatky perského hlavního města.

Hotel byl skutečně výborný. Klimatizace, záchod s koupelnou byly na pokoji a bylo tam čisto – to vše za \$2 na osobu. První setkání s postelí a sprchou po 5 a půl dnech tedy proběhlo v příjemném prostředí a na úrovni. Odpoledne jsme si zdřímli v příjemném chladu klimatizovaného pokoje (27°C), a večer jsme vyrazili zkoumat noční život a la Írán.

Zatímco část výpravy zuřivě telefonovala, druhá část šla obhlédnout nedaleké železniční nádraží; palác, u jehož dveří hlídkovali dva vojáci a ve kterém nebyla

ani noha. Vojáci si chtěli pohovořit s cizinci (tak jako každý Íránec), neuměli však anglicky, takže i přes dobrou vůli na obou stranách se konverzaci příliš nedařilo a zelení mužici si nás po několika nedorozuměních začali podezřívavě prohlížet. Raději jsme ustoupili, aby nám nebyly přičítány nějaké zlé úmysly a vrátili jsme se do bezpečí telefonní stanice, kde bylo mezitím navázáno spojení s domovem.

Ten večer jsme se také poprvé seznámili s íránským hamburgerem, což je půlka večky, do které se šikovně obsluže většinou podaří nacpat kromě dvou placek z masa taky nějaké to rajče a slané okurky.

Pondělí 9. 8.

Ráno jsme vstávali v 6:00, neboť jsme měli připravený nabitý program. Dolmušem jsme vyrazili do Sús. Při nástupu do tohoto vozidla, tak důvěrně známého z Turecka, jsem se zaradoval, protože místa k sezení nebyla ještě všechna obsazena. Neradoval jsem se dlouho, protože chvíli po nás nastoupilo ještě pár místních žen. Jedna z nich mě vykázala z mého sedadla, ačkoliv na něj neměla žádný nárok. Aby mi to nebylo líto, našla pro mě místo k sezení na již zcela obsazené zadní lavici. Cesta do Sús však netrvala dlouho.

Přímo v Súsách je možno podívat se do tzv. ancient city; stojí za to přesvědčit se, že tam není vůbec nic k vidění, kromě dostavených negativů základů a hradu z minulého století. Nahlédnete-li do kterékoliv knihy, zabývající se perskou historií, pak zcela jistě uvidíte nádherné obrázky

památek právě z tohoto místa s poznámkou „Louvre“. Francouzi byli nečekaně důkladní a v celém prostoru jsme našli jen kus sloupu a kamenného dvoukoně. Jediná věc, kterou můžete obdivovat, je hrad, který postavili Francouzi na ochranu vykopávek. Můžete ho však obdivovat pouze zvenčí, neboť vstup dovnitř je zakázán.

Z tohoto místa odcházeli zklamáni i ti členové výpravy, kterým jinak jejich bujná fantazie dovoluje rozplývat se nad kdejakým kusem kamene a kteří při pohledu na velmi skromné zbytky zdí dokážou hovořit o velkoleposti a slávě zašlých říší. V tomto případě však odcházeli s nadějí, že jinde to bude lepší. Všichni jsme doufali, že náš další cíl, Choghá-zambíl, bude místem, kde se budeme moci ponořit do představ o zašlých časech a kde budeme mít co obdivovat.

V tomto směru jsme nebyli zklamáni. Z původní pětipatrové stavby zbyla sice jen tři patra, přesto to byl skutečný historický monument. Nejdřív jsem byl trochu překvapen, jak je možné, že ho Francouzi neodvezli. Bylo to prý proto, že celý *zikkurat* byl schován v kopci hlíny a velmi dlouho o něm nikdo nevěděl. To rozptýlilo moji obavu, že se jedná o nevýznamnou památku a prohlídce jsem věnoval pozornost, kterou si toto dílo zaslouhovalo.

ایران

*příště pokračování
o tom, jak nám bylo teplo*